

la contra | MAR VICENTE



El Mifas Esplais de Castelló d'Empúries és l'únic que competeix a les comarques gironines. L'equip, en ple entrenament. / EUDALD PICAS

la columna | JOSEP MURGADES

Mort d'un lector

És un de tants tòpics insulsos el de parlar de la mort dels poetes –i, per extensió, de la dels escriptors. Rarament es diu res, en canvi, de la dels lectors. Potser per la mateixa raó que el comú de la gent saben tot de noms de futbolistes i de farandulaires varis i pràcticament cap de científics i d'estudiosos en general. Potser també més aviat això és així perquè, com sentenciava Borges –a qui ningú no negarà autoritat en qüestions literàries–, la de llegir és una activitat posterior a la d'escriure: més resignada, més civil, més intel·lectual. Molt menys primària, en definitiva.

Ve llavors que un lector professional, competent i sensible, rep –ell també, com tothom– la visita de la Dama. ¿Mor –o ha de morir– per això més que qualsevol dels escriptors que gràcies a ell han perdurat vius? Que la bona gent s'encaterini només amb el nom d'aquests, ¿ha de fer-nos pas oblidar que si els coneixem i ens resulten prou més accessibles és perquè hi ha qui ha sabut llegir-los en veu alta tot transmetent-nos-en el llegat? ¿Podem ignorar encara que sense lector no hi ha autor? ¿O, dit en imatge, que sense mitjancer entre l'una i l'altra no hi ha poma per gustosa que sigui ni boca assaboridora per assedegada que estigui?

Jacint Verdaguer, Víctor Balaguer, Ramon Picó i Campamar, Miquel Martí i Pol, i tants altres, ens són avui més pròxims gràcies al *mestiere de leggere* que tan bé els ha aplicat, en benefici de deixebles, de col·legues i de lletraferits, en Pere Farrés Arderiu, prematurament traspasat.

Pere, bon Pere, diguem-nos-ho en paraules d'un altre poeta, Marià Mament: prou sabem que els haurem de dir adéu, al núvol lila i de foc i a la neu de vidalba, ja que el temps de l'home és breu i la posta es confon amb la claror de l'alba; però confiem tanmateix que un dia veurem renovada i més gerda la terra, havent-hi el presseguer encara rosat i la mel d'or encara adormida en el fons de la gerra.

No és teràpia, és competició

L'històric equip de bàsquet amb cadira de rodes Mifas Esplai de Castelló d'Empúries, que compleix 27 anys, és l'únic de les comarques gironines que competeix aquesta temporada

«**F**er diferències entre el port per a discapacitats i la resta de l'esport és rucada. Jugar a bàsquet és una teràpia tant per una persona que va amb cadira de rodes com per qualsevol altra.» Així de rotund és Xavi Aldamiz, un dels jugadors més veterans de l'equip de bàsquet Mifas Esplai de Castelló d'Empúries, quan parla de com cal entendre l'esport per a discapacitats. En el mateix sentit, José Luna, l'entrenador, diu: «No s'ha de mirar com una faceta rehabilitadora sinó que venim a entrenar. Al principi potser serveix per moure't i no quedar-te a casa, però això de seguida passa a un segon terme i no és teràpia; és només esport.»

L'històric equip Mifas Esplai, que fa 27 anys que es va formar, és aquesta temporada l'únic conjunt de les comarques gironines que està competint –està a primera divisió– perquè l'altre grup que hi havia a

Platja d'Aro, l'Akasvayu, es va quedar sense patrocinador. El club acull jugadors sobretot de les comarques gironines, però també de fora, com ara dos jugadors que són de Perpinyà. «Hi ha gent que fan vuitanta quilòmetres per arribar fins a Castelló d'Empúries per venir a entrenar cada dimarts i cada dijous, a més dels desplaçaments dels caps de setmana per jugar els partits», explica l'entrenador.

Hi ha persones que fa una pila d'anys que són a l'equip. És el cas d'en Xavi Aldamiz, que en fa disset que és al Mifas Esplai, des que li van amputar una cama. És psicòleg al Consell Comarcal de l'Alt Empordà i considera que potser el més complicat és el període d'aprenentatge per adaptar-se a la cadira de rodes, en el cas d'algú que no la necessita durant tot el dia. «Abans era més complicat perquè les cadires constaven molt de moure, però ara són d'alumini o titani i és molt més fàcil», assegura Xavi Aldamiz.

També José Luna fa dinou anys que juga a l'equip, i en fa vint que va amb cadira de rodes per culpa d'un accident de moto. José Luna treballa d'auxiliar administratiu a la Guàrdia Urbana de Girona, i aquest any s'estrena com entrenador de l'equip, perquè a principis de temporada l'equip va tenir problemes per trobar-ne un. «Abans de l'accident jugava a handbol i després dels esports amb cadira de rodes el bàsquet va ser el que més em va agradar», comenta.

El Mifas Esplais és un dels pocs equips que és mixt. La Lúcia Campsolines és l'única noia de l'equip i en aquests moments també l'única de Catalunya, ja que l'altra jugadora, que és de Sant Feliu de Llobregat, ara per ara està lesionada. La Lúcia, que treballa a TV Roses, va tenir una lesió molt important a la cama. «Tant com per quedar coixa», explica. Diu que l'avantatge que ella té és que com que ja jugava a bàsquet entén molt millor el joc.

PUBLICITAT

121738-944920w

fira tast

14,15,16

novembre 2008

Palau de fires de Girona

14a edició

De 14: de 18 a 24 h / Dies 15 i 16: de 12 a 24 h

Organitzat per **incatis**

Col·labora: **Ginés Guillén** **Sòmig**

PUBLICITAT

109004-94445670

cal rei

coses de casa

STABLE espectacular taula amb un innovador material

www.calrei.com

Veieu-la al Carrer Nou de GIRONA / tel. 972 200178

PUBLICITAT

>La jugada més intel·ligent

EL9

Una victòria amb setze milers de llegats

EL9

El diari d'esports en català

PUBLICITAT

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

ORMETAL

972 47 61 27

www.ormetal.es

C/ Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA

122654-81770P